

Sygn. akt V ACa 271/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Aleksandra Janas
Sędziowie:	SA Zofia Kołaczyk SA Wiesława Namirska (spr.)
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Z. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 26 stycznia 2016r., sygn. akt II C 485/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie 1 o tyle, że w miejsce kwoty 174.352,34 zł zasądza kwotę 446.689,26 (czterysta czterdzieści sześć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dziewięć 26/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 1) 174.352,34 złote od dnia 20 stycznia 2014r.,
- 2) 8 793,58 zł od dnia 3 lipca 2013r.,
- 3) 8 793,58 zł od dnia 3 sierpnia 2013r.,
- 4) 8 793,58 zł od dnia 3 września 2013r.,
- 5) 8 793,58 zł od dnia 3 października 2013r.,
- 6) 8 793,58 zł od dnia 3 listopada 2013r.,

- 7) 8 793,58 zł od dnia 3 grudnia 2013r.,
- 8) 8 793,58 zł od dnia 3 stycznia 2014r.,
- 9) 8 793,58 zł od dnia 3 lutego 2014r.,
- 10) 8 793,58 zł od dnia 3 marca 2014r.,
- 11) 8 793,58 zł od dnia 3 kwietnia 2014r.,
- 12) 8 793,58 zł od dnia 3 maja 2014r.,
- 13) 8 793,58 zł od dnia 3 czerwca 2014r.,
- 14) 8 793,58 zł od dnia 3 lipca 2014r.,
- 15) 8 793,58 zł od dnia 3 sierpnia 2014r.,
- 16) 8 793,58 zł od dnia 3 września 2014r.,
- 17) 8 793,58 zł od dnia 3 października 2014r.,
- 18) 8 793,58 zł od dnia 3 listopada 2014r.,
- 19) 8 793,58 zł od dnia 3 grudnia 2014r.,
- 20) 8 793,58 zł od dnia 3 stycznia 2015r.,
- 21) 8 793,58 zł od dnia 3 lutego 2015r.,
- 22) 8 793,58 zł od dnia 3 marca 2015r.,
- 23) 8 793,58 zł od dnia 3 kwietnia 2015r.,
- 24) 8 793,58 zł od dnia 3 maja 2015r.,
- 25) 8 793,58 zł od dnia 3 czerwca 2015r.,
- 26) 8 793,58 zł od dnia 3 lipca 2015r.,
- 27) 8 793,58 zł od dnia 3 sierpnia 2015r.,
- 28) 8 793,58 zł od dnia 3 września 2015r.,
- 29) 8 793,58 zł od dnia 3 października 2015r.,
- 30) 8 793,58 zł od dnia 3 listopada 2015r.,
- 31) 8 793,58 zł od dnia 3 grudnia 2015r.,
- 32) 8 529,52 zł od dnia 3 stycznia 2016r.,

- w punkcie 3 o tyle, że kwotę 4.803,40 zł podwyższa do kwoty 12.370,40 (dwanaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt 40/100) zł;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.417 (dwadzieścia cztery tysiące czterysta siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Wiesława Namirska	SSA Aleksandra Janas	SSA Zofia Kołaczyk
-----------------------	----------------------	--------------------

Sygn. akt V ACa 271/16

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanego Z. K. kwoty 476.792,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty wniesienia pozwu tj. od dnia 20 stycznia 2014 r., wskazując że żądanie pozwu obejmuje : należność główną w wysokości 354.328,19 zł, odsetki ustawowe naliczone od należności głównej za okres od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 15 stycznia 2015 r. w łącznej skapitalizowanej wysokości 25.744,61 zł, a także odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela tj. (...) SA w W. w łącznej kwocie 96.719,77 zł naliczone wg. zmiennych stawek określonych w umowie kredytu za okres od 9 czerwca 2012 r. do dnia 20 czerwca 2013 r.

Powód wskazał, iż umową przelewu nabył wierzytelność od (...) SA w W. w łącznej kwocie 451.047,96 zł na która składała się należność główna w kwocie 354.328,19 zł oraz odsetki umowne w łącznej kwocie 96.719,77 zł. Wskazał, iż pozwany dokonał spłaty niespełna 7 rat a następnie zaprzestał spłaty kredytu. Kredytodawca wypowiedział więc umowę. Powód jako nabywca wierzytelności dodatkowo naliczył odsetki ustawowe od kwoty należności głównej za okres od dnia w której cesja stała się skuteczna tj. 25 czerwca 2013 r. do dnia 15 stycznia 2014 r. (data poprzedzająca skierowanie sprawy do Sadu) w związku z czym naliczyli odsetki w wysokości 25.744,61 zł. Wskazał, iż wysokość odsetek umownych wynika z treści umowy łączonej strony. Rozwiązanie umowy łączącej strony spowodowało postawienie dochodzonych roszczeń w stan wymagalności a także uprawniało wierzyciela pierwotnego do rozpoczęcia naliczania odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił w całości roszczenie powódki. Od nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw gdzie domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów postępowania. Zarzucił, iż powódka nie wyjaśniła na co składało się dochodzone roszczenie, nie przedstawiła stosownych wycień. Zarzucił również, iż umowa kredytu nie została mu nigdy wypowiedziana.

W toku postępowania, powód pismem z dnia 13 października 2015 r. (k. 125) wskazał, iż pozwany dokonał płatności niespełna 24 rat kredytu, gdyby zapłacił pełną 24 ratę wówczas zaległość z kwoty głównej wyniosłaby 354.316,30 zł. Podał, iż odsetki umowne naliczane przez pierwotnego wierzyciela to odsetki naliczone od każdej z rat kapitałowo – odsetkowych niespłaconych w terminie. Powód przyjął, iż przesyłka z wypowiedzeniem dotarła do pozwanego 2 maja 2012 r. zatem ustalił, iż termin zapłaty należności upływał 9 maja 2012 r. a wypowiedzenie kredytu nastąpiło z dniem 8 czerwca 2012 r.; od dnia następnego tj. od 9 czerwca 2012 r. (...) SA w W. zaczął naliczać odsetki karne od całego zadłużenia. Powód wskazał, iż w związku z wypowiedzeniem umowy, pozwany miał zapłacić 354.328,19 zł dnia 9 czerwca 2012 r. Za okres od 10 czerwca 2012 r. do 20 czerwca 2013 r. kwota odsetek karnych naliczanych od całej kwoty kapitału wynosiła 81.660,51 zł. Natomiast bank (...) dodatkowo za okres od 2 lutego 2012 r. do dnia 9 czerwca 2012 r. naliczył odsetki umowne określone w harmonogramie spłaty (tj. za 5 rat) w kwocie 12.568,16 zł.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 174.352 zł 34 gr z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2014 r. (pkt 1), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.803 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3 wyroku).

Powyższy wyrok zapadł w wyniku poczynienia przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń stanu faktycznego :

W następstwie wniosku pozwanego Z. K. skierowanego do (...) S.A. w W. o udzielenie kredytu w wysokości 490.000 zł na okres 72 miesięcy z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań i potrzeby własne, w dniu 17 grudnia 2009 r. (...) S.A. w W. oraz pozwany zawarli umowę kredytu (...).

Zgodnie z jej postanowieniami wymieniony kredytodawca udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę jego zobowiązań w kwocie 490.000 zł na okres 72 miesięcy. Zgodnie z § 8 ust. 1 umowy, kapitał miał być spłacany w 72 miesięcznych ratach, a odsetki miały być spłacane w ratach miesięcznych w wysokościach i terminach ustalonych w planie spłaty kapitału i odsetek zwanym planem spłaty który to plan stanowił integralną część umowy. Zgodnie z § 12 ust 1 i 2 umowy, kwoty niespłaconych w całości lub w części rat kredytu w terminach określonych w planie spłaty lub zawiadomieniu stawały się następnego dnia po upływie tych terminów zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym od których to (...) S.A. w W. będzie naliczał i pobiera odsetki.

Według zapisu § 16 ust. 3 umowy, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, (...) S.A. w W. obowiązana była przesyłać kredytobiorcy na piśmie w sposób o którym mowa w § 21 umowy, zgodnie z którym wszelkie oświadczenia, zawiadomienia, informacje i pisma będą przesyłane na adres wskazany w umowie lub na inny adres wskazany przez kredytobiorcę po zawarciu umowy. Wskazany w umowie adresem powoda był: (...) R. ul. (...).

Dnia 18 grudnia 2009 r. bank uruchomił kredyt przelewając na wskazane przez pozwanego konto kwotę 490.000 zł.

Dnia 25 lipca 2012 r. (...) SA w W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę należności głównej 354.328,19 zł oraz odsetki naliczane od dnia 6 marca 2012 r. do dnia 24 lipca 2012 r. Tytułowi temu, Sąd Rejonowy w Raciborzu postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2012 r. nadał klauzulę wykonalności.

Wnioskiem z 13 listopada 2012 r. (...) SA w W. wniosła o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2012 r. pozwany próbował podjąć negocjacje w sprawie spłaty zaległości na co (...) S.A. w W. nie wyraziło zgody.

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013 r. powódka nabyła od (...) S.A. w W. wierzytelności przysługujące jej wobec pozwanego wynikające z kredytu gotówkowego (...) w kwocie łącznej 457.047,96 zł na którą składał się kapitał w wysokości 354.328,19 zł oraz odsetki w wysokości 96.719,77 zł.

Dokonując subsumpcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące normy prawne uznał Sąd Okręgowy powództwo za uzasadnione w części, a mianowicie do kwoty 174.352,34 zł.

Wskazał Sąd Okręgowy na przepis art. 353 § 1 k.c., w świetle którego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

W pierwszej kolejności rozważył Sąd Okręgowy zarzut pozwanego braku wypowiedzenia umowy kredytu, wskazując iż powódka roszczenia objęte żądaniem pozwu wyprowadziła z faktu rozwiązania umowy w drodze jej wypowiedzenia, a zatem stosownie do art. 6 k.c. uznał Sąd Okręgowy, że ciężar dowodu zakresie wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu spoczywał na powódce.

Zwrócił uwagę, iż w przypadku doręczenia przesyłek pocztowych przez awizo pomiędzy stronami stosunków cywilnoprawnych nie stosuje się zasad przewidzianych w przepisach postępowania cywilnego, w tym domniemania doręczenia przesyłki prawidłowo dwukrotnie awizowanej. W przypadku przesyłania oświadczeń woli drogą pocztową takie domniemanie nie istnieje, a podwójne awizo przesyłki zawierającej pisemne oświadczenie woli może ewentualnie stanowić podstawę uznania, że adresat tej przesyłki zgodnie z art. 61 § 1 k.c. mógł zapoznać się z jego treścią. Jeżeli jednak adresat takiej przesyłki zaprzecza skuteczności i prawidłowości awizowania przesyłki to ciężar dowodu, iż spełnione zostały przesłanki złożenia oświadczenia woli, spoczywa na osobie takiej oświadczenie składającej, gdyż to ona wywodzi z tego faktu skutki prawne.

Dalej wskazano, że powód zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu nie wykazał, by pozwanemu doręczono oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 18 kwietnia 2012 r. (k. 94), przy tym przyznając w piśmie z 13 2015 r., iż sam założył termin dotarcia przesyłki do pozwanego. Samo oświadczenie o wypowiedzeniu (k. 94) nie stanowi dowodu jego doręczenia zwłaszcza, że pozwany doręczeniu mu przesyłki w przedmiocie wypowiedzenia umowy kredytowej

zaprzeczał. Podkreślił Sąd Okręgowy, że w zawartej umowie kredytu wskazano adres powoda (tj. R(...)), a powód nie wykazał iż zgodnie z § 21 umowy pozwany zawiadomił powoda o innym adresie.

Tymczasem samo oświadczenie o wypowiedzeniu zawiera inny adres niż ten wynikający z umowy, a więc adres na który (...) – zgodnie z umową - zobowiązane było kierować korespondencję.

Wypowiedzenie umowy kredytu rodzi skutki prawne związane z ustaniem stosunku prawnego w stosunku do stron tej umowy. Brak wykazania skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia (...) S.A. w W. o wypowiedzeniu umowy kredytu skutkuje tym, iż strony łączyła nadal umowa kredytu. Stronom umowy przysługiwało więc prawo domagania się jej wykonania, wierzyciel mógł żądać od dłużnika świadczenia zgodnie z łączącą ich umową.

Dalej wskazał Sąd Okręgowy na postanowienia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013 r., na mocy której powód nabył od (...) S.A. w W. wierzytelności przysługujące jej wobec pozwanego i wymagalne a wynikające z kredytu gotówkowego (...) w kwocie łącznej 457.047,96 zł na którą składał się kapitał w wysokości 354.328,19 zł oraz odsetki w wysokości 96.719,77zł.

Wskazując na § 1 pkt. 1 wymienionej umowy sprzedaży wierzytelności zbywca wierzytelności tj. (...) oświadczył i zapewnił powoda, jako nabywcę, iż na dzień 15 marca 2013 r. przysługiwały mu bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne.

Podkreślił przy tym Sąd Okręgowy, że przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać w chwili dokonywania rozporządzenia (art. 509 § 1 k.c.)

Na pierwsze w dochodzonych przez powódkę roszczeń składała się kwota należności głównej, co do której uznał Sąd Okręgowy, że skoro umowa kredytu nie została wypowiedziana, przeto na dzień przelewu wierzytelności tj. 20 czerwca 2013r. zgodnie z harmonogramem spłat wymagalnych było jedynie 41 rat kredytu (następna, 42 rata wymagalna był po dniu przelewu – 2 lipca 2013). Powód terminowo spłacił 23 raty, ostatnią 24 ratę spłacił w niepełnej wysokości tj. mniejszej o 11,89 zł (rata - 8.793,58 zł spłata - 8.781,69 zł). Okoliczność te były przyznane przez powódkę w piśmie z 13 października 2015 r. (k. 125).

W konsekwencji, ocenił Sąd Okręgowy, że (...) S.A. w W. na dzień cesji przysługiwało jedynie roszczenie o zapłatę 17 rat po 8.793,58 zł każda (od 25 raty do 41 raty) oraz kwotę 11,89 zł z tytułu niedopłaty do 24 raty - łącznie 149.502,75 zł. Zatem wierzytelność ta mogła być więc przedmiotem obrotu gdyż na dzień cesji tj. 20 czerwca 2013 r. taki był zaległy kapitał. Pozostałe należności na dzień cesji nie były jeszcze wymagalne, nie mogły być więc przedmiotem obrotu gdyż (...) zbyło jedynie wierzytelności wymagalne (§ 1 pkt 1 umowy z dnia 20 czerwca 2013 r.).

Odnosząc się do kolejnej dochodzonej przez powoda należności, którą była kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od nabytej w drodze przelewu należności głównej (tj. 354.328,19 zł) za okres od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 15 stycznia 2015 r. (pозew wniesiono do Sądu 20 lutego 2015 r.) w kwocie 25.744,61 zł, zważył iż powód w drodze przelewu nabył jedynie wymagalne wierzytelności które na dzień przelewu stanowiły kwotę 149.502,75zł, zatem odsetki ustawowe we wskazanym okresie tj. od 25 czerwca 2013 r. do 15 stycznia 2014 r. mógł naliczyć jedynie od kwoty nabytego kapitału 149.502,75 zł co stanowi kwotę 10.862 zł (art. 481 § 1 k.c.).

W pozostałym zakresie dochodzone odsetki uznał Sąd Okręgowy za bezzasadne.

W zakresie ostatniej dochodzonej przez powoda należności w kwocie 96.719,77 zł, na którą zgodnie ze stanowiskiem powoda wyrażonym w piśmie procesowym z dnia 13 października 2015 r., składały się odsetki umowne naliczone z tytułu nieterminowego uiszczenia poszczególnych rat kredytowych skapitalizowane za okres od 2 lutego 2012 r. do 9 czerwca 2012 r. oraz kwota odsetek (w piśmie zwanych karnych) naliczonych od całej kwoty należności głównej (354.328,19zł) za okres od 9 czerwca 2012 r. do 20 czerwca 2013 r., uznał Sąd Okręgowy że odsetki umowne mogły być naliczone przez poprzednika prawnego powódki tylko i wyłącznie za nieterminową zapłatę rat pożyczki za wskazany i dochodzony przez powódkę okres.

Brak było podstaw do naliczania przez (...) odsetek od całej pozostałej kwoty głównej. Odsetki naliczane przez poprzedniego wierzyciela były naliczane od kwoty całej pozostałej do spłaty należności czyli 354.328,19 zł za okres od 9 czerwca 2012 do 20 czerwca 2013 r. (cesji). Skoro jednak nie doszło do wypowiedzenia umowy kredytu zatem postawienie całej kwoty w stan natychmiastowej wymagalności było bezzasadne, brak zatem było przesłanek do naliczania tzw. odsetek karnych od tejże kwoty.

Za ten okres dochodzone przez powódkę odsetki wyniosły 81.660,51 zł.

Wskazał ponadto Sąd Okręgowy, że (...) miało prawo do naliczania odsetek umownych od nieterminowej spłaty poszczególnych rat tj. od 24 raty do 29 raty na kwotę łącznie 12.568,16 zł oraz 1.418,93 zł (łącznie 13.987,09 zł). Taka wierzytelność przysługiwała (...) i mogła ją zbyć powodowi. Tych wyliczeń powoda (k. 127) pozwany nie kwestionował. Wyliczone przez pozwaną odsetki od nieterminowego uiszczenia poszczególnych rat kredytu tzw. odsetki maksymalne zostały przewidziane postanowieniami umowy (par 20 umowy).

Zatem, na zasądzoną w pkt 1 kwotę składały się: należność główna w wysokości 149.502,75 zł, skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od kwoty 149.502,72 zł za okres od 25 czerwca 2013 r. do 15 stycznia 2014 r. w wysokości 10.862,50 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne naliczone za nieterminowe uiszczanie rat poszczególnych rat kredytu w okresie od 2 lutego 2012 r. do 9 czerwca 2012 r. w wysokości 13.987,09 zł. Łącznie 174.352,34 zł.

Od tej kwoty na zasadzie art. 481 § 1 k.p.c. oraz w przypadku skapitalizowanych odsetek na zasadzie art. 482 § 1 k.p.c. zasądził Sąd Okręgowy odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo jako bezzasadne oddalił.

O kosztach orzeczono na zasadzi art. 100 k.p.c. Na koszty złożyła się opłata od pozwu 5.960 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 7.200 zł. Powód wygrał kwotę 174.352,34 zł a domagał się 476.792,57 zł a zatem wygrał w 36,5% . Powód poniósł opłatę od pozwu 5.960 zł oraz koszty zastępstwa 7200 – łącznie 13.160 zł. A zatem koszty poniesione to kwota 13.160zł. Zgodnie z wynikiem procesu powód winien ponieść koszty w wysokości 8.356,60zł. a pozwany w kwocie 4.803,40 zł. Skoro tak, pozwany winien dopłacić powodowi 4.803,40 zł (13.160 – 8.356,60 zł).

Apelację od powyższego wyroku w części oddalającej powództwo w zakresie żądania ponad kwotę 174 352,34 zł tj. co do kwoty 272 336,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi (w tym za opóźnienie) oraz w części orzekającej o kosztach postępowania tj. części objętej pkt II i III wyroku wniósł powód, który zarzucił :

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. - poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na:

a) braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonanie jego dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i obiektywizmu oceny, a w szczególności w zakresie rzekomego nieudowodnienia przez powoda nabycia w całości wierzytelność przysługującej przeciwko pozwanemu, a także dokonanie tej oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego, a w szczególności z pominięciem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, zgłoszonego na wypadek kwestionowania przez pozwanego przelewu, istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności:

b) dokonaniu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń faktycznych, sprzecznych z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Sąd, iż zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż powodowi przysługuje w całości wierzytelność względem pozwanego, podczas gdy powód załączył do akt sprawy i powołał się na szczegółową dokumentację w tym zakresie, składając jednocześnie wniosek o dopuszczenie dowodu z tych dokumentów wykazujących zbycie wierzytelności w całości na rzecz powoda, co Sąd częściowo pominął nie przeprowadzając w sposób właściwy i obiektywny dowodu między innymi z :

- treści dokumentu w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013 r., z której bezspornie wynika, iż wolą wierzyciela pierwotnego tj. banku (...) S.A. była sprzedaż na rzecz powoda pakietu obejmującego wierzytelności w całości i tym samym dokonanie zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela w odniesieniu do całości każdej ze zbywanych wierzytelności,

- załącznika do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności, który precyzyjnie wskazuje wysokość wierzytelności zbytej na rzecz powoda z jej jednoczesnym rozliczeniem na kwotę należności głównej, odsetki umowne i koszty, a tym samym potwierdza przelew wierzytelności w całości tj. w jej aktualnej i całkowitej kwocie,

- harmonogramu spłaty kredytu, w którym wyszczególnione zostały kwoty rat przewidzianych do spłaty ze wskazaniem kwoty kapitału oraz odsetek umownych składających się na poszczególne raty, daty ich płatności, a także saldo zadłużenia powstające po spłacie każdej z rat;

2) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem za udowodnione twierdzeń pozwanego kwestionujących zasadność powództwa, podczas gdy powód udowodnił fakty prawotwórcze, z których wywodził określone skutki, tj. istnienie, wysokość i wymagalność wierzytelności oraz swoją legitymację czynną zgłosił w tym zakresie odpowiednie wnioski dowodowe i wskazał dokumentację potwierdzającą podnoszone okoliczności, a pozwany poprzestawał wyłącznie na kwestionowaniu wszelkich twierdzeń powoda;

3) art. 316 § 1 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku przy jednoczesnym zaniechaniu wzięcia za podstawę stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, w szczególności przy pominięciu okoliczności zbycia wierzytelności na rzecz powoda w całości, wymagalności roszczenia, względnie wymagalności części roszczenia oraz treści materiału dowodowego przedłożonego przez powoda;

4) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i tym samym usankcjonowanie sytuacji w której dłużnik, wbrew woli wierzyciela, zostaje częściowo zwolniony z obowiązku zaspokojenia zaciągniętego zobowiązania;

5) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na pominięciu normy prawnej wynikającej z tego przepisu, a sprowadzające się do zaniechania ustalenia zgodnego zamiaru stron i celu umowy sprzedaży wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a powodem.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniósł powód o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo ponad kwotę 174 352,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami w tym odsetkami za opóźnienie oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu, tj. pkt II i III wyroku poprzez uwzględnienie powództwa także co do kwoty 272 336,92 zł wraz z odsetkami, na którą składają się następujące kwoty:

a) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

c) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 września 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

d) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

e) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- f) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- g) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- h) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lutego 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- i) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- j) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 kwietnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- k) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 maja 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- l) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 czerwca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- m) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- n) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- o) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 września 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- p) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- q) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- r) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- s) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- t) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lutego 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- u) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- v) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- w) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 maja 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

x) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

y) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

z) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

aa) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

bb) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

cc) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

dd) 8 793,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

ee) 8 529,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Z ostrożności procesowej powód wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja była uzasadniona.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I Instancji, jako niewadliwe i poczynione na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, uzupełniając te ustalenia jedynie niekwestionowanym pomiędzy stronami, a wynikającym z harmonogramu spłat kredytu zaciągniętego przez pozwanego ustaleniem, że ostatnia 72 rata kredytu miała zostać spłacona przez pozwanego do dnia 2 stycznia 2016 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wbrew zarzutom apelującego Sąd I Instancji nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w części tych ustaleń, w świetle których przyjął, iż poprzednik prawny powoda nie wypowiedział skutecznie zawartej z pozwanym umowy kredytowej, a w konsekwencji także i w tej części w jakiej uznał Sąd Okręgowy, że powód nie nabył w całości wierzytelności objętych żądaniem pozwu.

W świetle zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Swobodna ocena dowodów rozumiana jak wyżej jest prawem sądu orzekającego - stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd

odwoławczy musi być z reguły ostrożna, pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził.

Rozważając powyższy zarzut apelującego nakierowany na wskazanie, że powód nabył w całości wierzytelność objętą żądaniem pozwu podkreślić należy, że Sąd I Instancji rozpoznawał roszczenie powoda, jako nabywcy wierzytelności, wynikających z umowy kredytowej, która to umowa zdaniem powoda została skutecznie wypowiedziana, a w konsekwencji przedmiotem żądania pozwu były roszczenia obejmujące nie tylko nie spłacony kapitał kredytu w wysokości 354.328,19zł ale i skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od nabytej w drodze przelewu należności głównej (tj. 354.328,19 zł) za okres od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 15 stycznia 2015 r. a także odsetki umowne naliczone z tytułu nieterminowego uiszczenia poszczególnych rat kredytowych skapitalizowane za okres od 2 lutego 2012 r. do 9 czerwca 2012 r. oraz kwota odsetek (w piśmie zwanych karnych) naliczonych od całej kwoty należności głównej (354.328,19zł) za okres od 9 czerwca 2012 r. do 20 czerwca 2013 r.

W konsekwencji, rzeczą Sądu Okręgowego było rozpoznanie żądania powoda, wywodzonego z umowy kredytowej zawartej z poprzednikiem prawnym powoda oraz z umowy przelewu wierzytelności zawartej przez powoda z kredytodawcą pozwanego, przy uwzględnieniu twierdzeń i dowodów, z których powód roszczenie wywodził.

Trafnie, w oparciu zaferowany przez strony materiał dowodowy ustalił Sąd I Instancji kiedy i na jakich warunkach zawarta została umowa z 17 grudnia 2009 r. pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda, a nadto iż umowa ta wbrew twierdzeniom powoda nie została skutecznie wypowiedziana.

Wnioskowanie Sądu I Instancji w tej części było prawidłowe i znajdowało uzasadnienie w dowodach w postaci dokumentów, a to : wezwaniu do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2014 r. w którym zawarto oświadczenie o wypowiedzeniu umowy na wypadek braku spłaty zaległości kredytowych (k.94) jak i w postanowieniach umowy kredytowej traktujących o możliwości i sposobie wypowiedzenia tejże umowy przez kredytodawcę, a w szczególności § 16 ust.1 pkt 4 i ust.2 teje. Powyższe dokumenty, treści których strony nie kwestionowały, nie pozostawiały wątpliwości, że twierdzone przez powoda wypowiedzenie umowy kredytowej przez kredytodawcę tj. (...) S.A., jako zbywcy wierzytelności, nie zostało skutecznie działane nie tylko wobec braku doręczenia pozwanemu tegoż wypowiedzenia ale przede wszystkim wskutek wypowiedzenia umowy dokonanego z naruszeniem wymienionych wyżej postanowień umownych.

Także i pominięcie przez Sąd I Instancji wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego na okoliczność wysokości odsetek umownych, w tym karnych, nie sposób odczytać jako naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Nie bowiem kwotowe wyliczenie dochodzonych przez powoda odsetek umownych lecz zasada, czy i za jaki okres oraz w jakiej wysokości odsetki te były należnymi czy też nie, były istotą sporu stron, dla rozstrzygnięcia którego zasadniczym były zaferowane przez strony dowody oraz materialnoprawna ocena stanowisk stron, która jest domeną sądu meriti i nie zaś biegłego sądowego.

W konsekwencji, nie sposób przyjąć by Sąd I Instancji dopuścił się naruszenia swobodnej oceny dowodów albowiem w istocie Sąd Okręgowy rozważył zaferowany przez strony materiał dowodowy, którego wiarygodności strony w zasadzie nie kwestionowały, lecz z zaferowanych dowodów wyprowadził częściowo błędne wnioski w zakresie przysługujących powodowi roszczeń.

Należy zauważyć, że powód we wniesionej apelacji zmodyfikował żądanie pozwu albowiem ponad uwzględnione częściowo zaskarżonym wyrokiem żądanie pozwu domagał się rat kredytowych, które były płatne przed wydaniem zaskarżonego wyroku wraz z ustawowymi odsetkami od dat ich wymagalności.

W konsekwencji, wnioski apelującego o zasądzenie pozostałych niezapłaconych rat kredytowych, poza zasądzonymi zaskarżonym wyrokiem, wraz z ustawowymi odsetkami od dat ich wymagalności były roszczeniem mieszczącym się w roszczeniu pierwotnie dochodzonym lecz niższym od niego i ograniczonym względem pierwotnego jak chodzi o roszczenie obejmujące żądanie odsetek.

Z powyższych przyczyn, Sąd Apelacyjny, rozważając dalsze zarzuty apelującego odnosił je będzie do ograniczonego względem dochodzonego pozwem żądania apelacji oraz mając na względzie, że żądanie apelującego zostało oddalone zaskarżonym wyrokiem w części przewyższającej część zaskarżoną.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelującego, obejmujących zarzucane naruszenia prawa procesowego oraz materialnego, wyrażające się błędnym uznaniem przez Sąd I Instancji, że powód jako nabywca wierzytelności nie nabył wierzytelności, które na podstawie umowy kredytowej zawartej przez pozwanego ze zbywcą wierzytelności stały się wymagalne po dacie umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy powodem a (...) S.A., uznać należało zarzuty te za uzasadnione.

W świetle żądania apelacji, rzecz dotyczy rat kredytowych, do uiszczenia których zobowiązany był pozwany począwszy od raty 42 płatnej do dnia 2 lipca 2013 r. do raty 72 płatnej do dnia 2 stycznia 2016 r., a więc do daty poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku.

Wskazać należy, iż pozwany Z. K. nie kwestionował ani harmonogramu spłat kredytu udzielonego mu przez (...)S.A. na podstawie umowy zawartej w dniu 17 grudnia 2009 r. ani też braku spłaty należności wynikających z tej umowy, które stały się wymagalne zarówno przed datą zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy zbywcą a powodem, wreszcie po dacie zawarcia tejże umowy.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., IV CSK 422/10 (opubl. M.Pr.Bank. 2012/11/33-37), w którym wskazano że przelew wierzytelności wynikającej z umowy kredytu jest dopuszczalny. Takiego przelewu nie wyłącza żaden przepis ustawy, nie jest on sprzeczny z właściwością stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu. Ekspektatywa dostatecznie ukształtowana może być przedmiotem przelewu.

W uzasadnieniu powyższego wyroku wskazano także, że w przypadku umów wzajemnych, do których należy umowa kredytu, jest dopuszczalne „rozszczeplenie” wierzytelności i długu. To oznacza, że można dokonać przelewu samej wierzytelności wynikającej z takiej umowy, a cedent pozostanie nadal dłużnikiem- stroną umowy kredytowej. Przyjęcie takiej konstrukcji jednoznacznie potwierdza tezę, że dokonanie przelewu wierzytelności z umowy kredytu nie prowadzi do tego, że cesjonariusz staje się stroną umowy kredytu; a konstrukcja ta znajduje wyraźne potwierdzenie w istniejących realiach obrotu, skoro wierzytelności banków względem ich dłużników są w praktyce najczęściej występującym przedmiotem obrotu wśród wierzytelności i nie ma podstaw, aby ograniczać swobodę wierzyciela (banku) w zakresie dysponowania takimi wierzytelnościami.

Powyższy wyrok wydany w stanie faktycznym, w którym przedmiotem przelewu były także wierzytelności wynikające z niewypowiedzianej umowy kredytu, obejmujące całą kwotę kredytu, w tym wierzytelności niewymagalne, statuował pogląd, że nie tylko zbywalność wierzytelności wymagalnej jest oczywista ale i pogląd, w którym wskazano że przedmiotem przelewu może być również wierzytelność niewymagalna. Podkreślono bowiem, że co prawda przelew wierzytelności niewymagalnej budzi wprawdzie wątpliwości z piśmiennictwie, jednak zdecydowanie uznać należy że jest on co do zasady dopuszczalny. Po pierwsze, przemawia za tym zasada swobody umów. Jeżeli strony decydują się na zbycie wierzytelności przyszłej, to nie ma godnego ochrony interesu prawnego, który uzasadniałby umożliwienie im zawarcie tego rodzaju porozumienia. Po drugie, nie zmienia to sytuacji prawnej dłużnika- gdy wierzytelność przyszła powstanie, to i tak będzie on miał obowiązek spełnienia świadczenia. W ocenie Sądu Najwyższego, którą podziela w pełni i akceptuje Sąd Apelacyjny, wierzytelność przyszła warunkowa została uzależniona od terminowej spłaty kredytu przez dłużnika. Również taka wierzytelność, mimo zastrzeżeń zgłaszanych w piśmiennictwie, może być przedmiotem przelewu, który nie zmienia sytuacji dłużnika. Wierzyciel może bowiem żądać zapłaty tylko wtedy, gdy spełni się warunek i wierzytelność stanie się bezwarunkowa.

Odnosząc powyższy pogląd do realiów sprawy wskazać należy, że sytuacja, o której mowa w przywołanym wyroku miała miejsce w konkretnej sprawie albowiem już w chwili wyrokowania przez Sąd I Instancji wierzytelność nabyta

przez powoda stała się bezwarunkowa także w zakresie rat, które stały się wymagalne po zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności, z której powód wywodził swoją legitymację do dochodzenia roszczenia (art.316 § 1 k.p.c.).

W szczególności, umowa kredytowa nr (...) kredytu (...) zawarta pomiędzy cedentem tj. (...) S.A. a pozwanym Z. K. nie była umową o kredyt konsumencki, co strony te same umowy wyraźnie przewidziały w § 4 ust.1 umowy kredytowej. Rzeczona umowa w postanowieniu objętym § 19 ust.3 zawierała oświadczenie pozwanego, jako kredytobiorcy którym upoważnił kredytodawcę i wyraził zgodę na to by kredytodawca przelał wierzytelności, w tym niewymagalne z tytułu umowy na rzecz osób trzecich (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 131/14, OSP 2015/11/106). Zgoda pozwanego oraz przelew wierzytelności nie sprzeciwiały się właściwości zobowiązania albowiem dłużnik nie został pozbawiony praw przysługujących mu wobec poprzedniego i nowego wierzyciela, co wynika z art. 513 § 1 k.c.

Co więcej, przelew wierzytelności, na który zgodził się pozwany w umowie kredytowej nie był determinowany ani wymagalnością należności, mających być przedmiotem przelewu ani też uprzednim wypowiedzeniem umowy kredytowej przez kredytodawcę.

W konsekwencji, błędnym było uznanie przez Sąd I Instancji na gruncie art. 509 k.c. i nast. w związku z art. 353⁽¹⁾k.c., że powód jako nabywający wierzytelności od zbywcy tj. od kredytodawcy pozwanego – (...)S.A., nie nabył wierzytelności istniejących lecz niewymagalnych w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności tj. w dniu 20 czerwca 2013 r.

Powyższe wnioski Sądu I Instancji wyprowadzone z uprzedniego uznania, że umowa kredytowa nie została przez cedenta skutecznie wypowiedziana, zostało poczynione bez rozważenia, czy pomimo braku wypowiedzenia umowy kredytowej, nie ziszczyły się podstawy dla uznania, że powód na podstawie zawartej z cedentem umowy sprzedaży wierzytelności nabył nie tylko wierzytelności wymagalne ale i wierzytelności istniejące w dacie zawarcia umowy przelewu wierzytelności lecz jeszcze niewymagalne.

Niewątpliwie bowiem, na gruncie zawartej pomiędzy powodem a cedentem umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013 r., wierzytelności istniejące wobec pozwanego jako kredytobiorcy cedenta były „wymagalne”, a cecha kwalifikowana jako wymagalność utożsamiana była z oceną, że umowa kredytowa, z której wierzytelności te są wywodzone, została skutecznie wypowiedziana (§ 1 ust.1 i 2 oraz 3). Lektura umowy sprzedaży wierzytelności wraz z aneksem do te same oraz załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności, nie pozostawia wątpliwości, że intencją stron te same umowy w odniesieniu do wierzytelności przysługujących zbywcy od pozwanego Z. K. była sprzedaż wszystkich wierzytelności wynikających z podpisanej przez pozwanego umowy kredytowej z (...) S.A. z dnia 17 grudnia 2009 r., które w dacie cesji wierzytelności kwalifikowane były jako „wymagalne” w całości. Okoliczność braku skutecznego wypowiedzenia wobec pozwanego umowy kredytowej przez cedenta, nie czynił zatem niezasadnym roszczenia powoda w zakresie rat kredytowych, które stały się wymagalne po zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności a przed wydaniem zaskarżonego wyroku (art.316 k.p.c.).

Nie ulega bowiem wątpliwości, że wolą stron umowy sprzedaży wierzytelności ocenianą przez pryzmat art. 65 k.c. było przeniesienie przez cedenta na powoda jako cesjonariusza wierzytelności kredytowych przysługujących cedentowi wobec pozwanego, a dotyczących należności obejmujących raty kredytowe (72 miesięczne raty) pomniejszone o należności spłacone i powiększone o należności odsetkowe. Powyższa wola i intencja stron umowy sprzedaży wierzytelności wynika wprost z załącznika nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności, stanowiącego jej integralną część. W konsekwencji, nie sposób odmówić powodowi legitymacji dla dochodzenia wierzytelności w postaci rat kredytowych, które stały się wymagalne po zawarciu przez powoda umowy kupna-sprzedaży wierzytelności wynikających z zawartej przez pozwanego umowy kredytowej, której ostatnia rata miała być spłacona do dnia 2 stycznia 2016 r., a więc do daty poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, za trafne uznać należało zarzuty apelującego w zakresie naruszeń prawa procesowego, a to art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. oraz naruszeń prawa materialnego, a w szczególności art. 65 § 2 k.c. w związku z art.5 k.c. w związku z art. 354 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art.386 § 1 k.p.c. uznał apelację powoda za uzasadnioną i na podstawie art.386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że w miejsce kwoty 174.352 zł 34 gr zasądził kwotę 446.689 zł 26 gr wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot wyszczególnionych w podpunktach od 1) do 32), przy czym w odniesieniu do kwoty 174.352 zł 34 gr wraz z odsetkami od dnia 20 stycznia 2014 r. jako niezaskarżonej w żadnej części pozostały powtórzone odsetki zasądzone wyrokiem Sądu I Instancji zaś w zakresie ustawowych odsetek za opóźnienie od kwot od ppkt 2) do 32) w zakresie ustawowych odsetek za opóźnienie orzeczono zgodnie z żądaniem apelującego na podstawie art.481 § 1 k.p.c.

Ponieważ powód w następstwie zmiany zaskarżonego wyroku wygrał postępowanie przed Sadem I Instancji w ok. 94% przeto stosownie do treści art. 100 k.p.c. stosunkowo rozdzielono koszty procesu pomiędzy stronami obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda (13.160 zł) w stosunku do stopnia przegranej pozwanego tj.94%, co stanowiło kwotę 12.370 zł 40 gr.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ powód wygrał apelację w całości, przeto pozwany obowiązany był zwrócić poniesione przez powoda koszty obejmujące : opłatę sądową od apelacji w wysokości 13.617 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia, wynoszącej 10.800 zł i wynikającej z § 2 pkt 7 w związku z § 10 pkt 2 obowiązującego w dacie wniesienia apelacji Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DZ.U. z 2015 r. poz.1804).

SSA Wiesława Namirska SSA Aleksandra Janas SSA Zofia Kołaczyk